

[Grethe Philip.]

socialle ydelser som dagpenge og invalidepension. Det vil bl. a. være af betydning for at vurdere, om det vil være muligt at få klienterne interesseret i en revalidering. En nøje koordination mellem de forskellige sociale ydelser er absolut nødvendig, om revalideringsarbejdet skal få arbejdsvilkår, der muliggør gode resultater.

I socialreformkommissionens 2. betænkning er der på side 166 en tabel over antallet af personer, der i de sidste år har modtaget hjælp efter forsorgslovens § 46. Tallene viser en betydelig stigning igennem de senere år. Jeg har særlig bemærket, at blandt dem, der har modtaget hjælp i 3 måneder eller derover — og det er jo de virkelig vanskelige tilfælde — er der mere end 7.000 enlige mænd, det vil sige omtrent lige så mange som antallet af enlige kvinder med børn, der har fået hjælp i mere end 3 måneder. Jeg har også bemærket, at der er et stort antal unge enlige mænd i aldersgruppen 18-24 år, der får forsorgshjælp. Her er noget, der efter min mening bør undersøges meget nøjere.

Vi har i høj grad brug for en stærkt forbedret og hurtig ajourført socialstatistik, så vi hele tiden nøje kan følge udviklingen inden for de sociale grupper. Det er jo i virkeligheden helt forbløffende, når vi ser på størrelsen af de samlede sociale udgifter, og når vi ser på den eksplosive udvikling, som disse udgifter har været inde i, at vi ved så lidt om tallene, at vi har så lidt statistik på det område — netop de tal, der skulle give os værktøjet i hænde til at komme bag om udviklingstendenserne. Både når vi ser på det samfundsøkonomisk og socialt, er det efter min mening helt nødvendigt, at vi omgående får en bedre socialstatistik.

Mit parti kan, som jeg allerede har sagt, tilslutte sig tanken om at lade kommunerne gå stærkere ind i billedet end før og give dem mere beslutningsmyndighed, men det er under forudsætning af, at amtskommunerne går ind som planlæggende og styrende myndighed.

Vi har allerede i forbindelse med den sociale styrelseslov indgående drøftet spørgsmålet om, hvorvidt visitation til plejehjemmene bør foretages af kommune eller amtskommune. Vi fandt frem til en slags mellem løsning. Før nylig hørte jeg, at man i en lille sjællandsk kommune har fyldt et nyt, dyrt

plejehjem op med alle de gamle beboere på alderdomshjemmet. Det følte som en menneskelig og rimelig løsning, men ca. 20 pct. af dem var ikke plejepatienter, nogle havde sågar arbejde i den nærliggende by. Sådan noget kan jo nok gøre én betænkelig. Her kunne en tjernvisitation, der kunne modstå lokal pression, være på sin plads. Jeg tror, vi på grundlag af disse erfaringer må drøfte hele dette problem igennem.

Vigtigere er dog spørgsmålet om refusion til kommunen for de sociale udgifter efter bistandsloven. Det må være et hovedprincip for finansieringen, at den bør være neutral. Derfor har det været forkert, at vi f. eks. har givet større tilskud til plejehjem end til hjælp i patientens eget hjem og derved indirekte har opmuntret kommunerne til at bygge dyre plejehjem også til patienter, der kan klare sig hjemme. Så langt mener jeg også vi er enige, og dette bliver ændret, men noget tilsvarende gør sig gældende i forholdet mellem de kommunale udgifter og udgifter, der bæres af staten eller amtskommunerne. Vi må sikre os, at vi ikke ad indirekte vej, fordi vi ikke har tænkt refusionsproblematikken igennem, opmuntrer til dyre behandlingsformer, der måske endda har en uheldig slagside rent medmenneskeligt.

Jeg vil særlig pege på, at vi ved fastlæggelse af finansiering og refusionsordning må være meget omhyggelige med at sikre koordinering mellem den sociale sektor og sundhedssektoren, f. eks. mellem sociale hjælpeforanstaltninger og sygehusbehandling. Socialministerens forslag går på refusion direkte til kommunen, stort set som 50 pct.s refusion af de faktiske afholdte udgifter. Samtidig skal de generelle tilskud til kommunerne forhøjes. Det er kendt, at der fra amtskommunernes side har været ønske om at komme stærkere ind i billedet for derved at få større mulighed for den styring og planlægning inden for hele amtskommunens område, der pålægges amtskommunens social- og sundhedsudvalg ifølge den sociale styrelseslov.

Jeg har bemærket, at lovbestemmelsen om udarbejdelse af en samlet udbygningsplan for hvert amt skal sættes i kraft samtidig med bistandslovens ikrafttræden. Men giver vi nu også amtskommunerne de magtmidler i hænde, der er nødvendige for, at amtskommunerne får ikke alene formelle,